

ASTRID
LINDGREN

Pippi Șosețica
pe Mările Sudului

Ilustrații de Ingrid Vang Nyman

Traducere din suedeză
de Andreea Coleman

arthur

Pippi încă locuiește în Vila Villekulla

Orașul mic, mititel arăta foarte primitor și îngrijit, cu străzile lui pietruite și căsuțele joase, înconjurată de grădinițe cu flori. Oricine ajungea prin părțile locului își putea zice că era un orașel numai bun pentru un trai tihnit. Nu era mare lucru de văzut pe-acolo. Doar câteva atracții – un muzeu de artă populară și o movilă cu morminte străvechi. Atât. Ba nu, mai era ceva! Locuitorii orașelului puseseră indicatoare spre toate locurile demne de vizitat. „Spre Muzeul de Artă Populară” scria cu litere mari pe unul, iar dedesubt o săgeată te îndruma într-acolo. „Spre cimitirul antic” scria pe un altul.

Și mai era un al treilea indicator, iar pe el scria:

Indicatorul acela fusese pus de curând. Asta pentru că, de la o vreme, se întâmpla destul de des să întrebe lumea cum se ajunge la Vila Villekulla – da, de fapt chiar mai des decât întrebau care era drumul spre muzeu sau spre mormintele străvechi.

Într-o zi frumoasă de vară, în orășel sosi un domn cu mașina. Dânsul locuia într-un oraș mult mai mare, de aceea i se părea că era mult mai fin și mai de seamă decât locuitorii orașului mic, mititel. De altfel, domnul avea o mașină foarte frumoasă și era foarte spilcuit, cu pantofi lustruiți și un ghiul de aur pe-un deget. Așa că nu era tocmai de mirare că se credea atât de grozav și de distins.

Domnul străbătu orășelul claxonând strașnic, ca să audă toată lumea că a sosit.

Când domnul cel fin văzu indicatoarele, fața i se lăți într-un rânjet.

— „Spre Muzeul de Artă Populară“, i-auzi, dom'le! zise el ca pentru sine. Ei, nici chiar atâta distracție... „Spre cimitirul antic“, citi el pe al doilea indicator. Din ce în ce mai bine... Și-asta ce prostie mai e? se miră el văzând cel de-al treilea indicator. „Spre Vila Villekulla“... ce mai nume!

Cugetă preț de-o clipă. O vilă n-avea cum să fie vreo atracție pentru vizitatori, așa cum erau muzeul sau cimitirul antic. Trebuie că indicatorul fusese pus acolo dintr-un alt motiv, se gândi el. În cele din urmă îi dădu prin minte o

explicație bună – casa era de vânzare, cu siguranță, iar indicatorul fusese pus ca să le arate drumul celor interesați să o cumpere. Domnul cel fin se gândea de mult timp să-și ia o casă într-un orașel unde viața nu era atât de agitată precum în orașul mare. Nu ca să se mute acolo definitiv, bineînțeles, ci doar să vină din când în când să se odihnească. În plus, într-un oraș mic, lumea putea vedea mult mai bine cât de nemaipomenit de fin și distins era el. Așa că se hotărî pe dată să meargă să vadă Vila Villekulla.

Nu trebuia decât să urmeze direcția săgeții de pe indicator. Fu nevoit să meargă până departe, tocmai la marginea orașelului, ca s-o găsească. Acolo, pe-o poartă cât se poate de dărăpănată, scria cu roșu:

Dincolo de poartă era o grădină părginită, cu copaci bătrâni, cu trunchiurile acoperite cu mușchi, iarbă înaltă

și o mulțime de flori care creșteau la voia întâmplării. Iar în fundul curții era o casă. Oi, oi, oi, ce mai casă! Părea gata să se prăbușească în orice clipă. Domnul cel fin se uită lung la casă și îi scăpă un geamăt. *Pe verandă era un cal.* Iar domnul cel fin nu era obișnuit să vadă cai pe verande, de aceea icnise.

Pe treptele verandei, scăldați în razele soarelui, ședeau trei copii. Fetița din mijloc avea obrajii plini de pistru și părul roșu împletit strâns în două codițe, ridicate și țepene ca două bețe. Lângă ea, de-o parte și de alta, stăteau o fetiță foarte drăgălașă, cu bucle blonde, îmbrăcată într-o rochiță albastră, cadrilată, și un băiețel cu părul pieptănat cu grijă. Iar pe umărul fetei cu părul roșu era o maimuțică.

Domnul cel fin cugetă. Oare nimerise greșit? Cum să-i dea cuiva prin cap să vândă o asemenea dărăpănatură?

— Hei, copii! strigă el. Coșmelia asta șubredă chiar e Vila Villekulla?

Fetița din mijloc, cea cu părul roșu, se ridică și se apropie de poartă. Ceilalți doi copii o urmară șovăitori.

— Ți-ai înghițit limba? zise domnul cel fin, înainte ca fetița cu părul roșu să ajungă la poartă. Chiar e Vila Villekulla cocioaba asta?

— Păi ia să vedem! zise ea, încruntându-se gânditoare. Muzeul de Artă Populară? Nu! Cimitirul antic? Nu! Gata, știu! țipă ea. E Vila Villekulla!

— Răspunde cum se cade! spuse domnul cel fin și coborî din mașină.

Se hotărî, totuși, să se uite la casă mai îndeaproape.

— Aș putea să dărm șandramaua și să construiesc una nouă, mormăi el ca pentru sine.

— Ooo, da, hai să ne-apucăm! strigă fetița cu părul roșu și smulse repede vreo două scânduri dintr-un perete.

Domnul cel fin nu o băgă în seamă. Nu-l interesau copiii mici în general și, în plus, îi venise o idee. Grădina, deși părăginită, era îmbietoare și plăcută în lumina soarelui. Dacă ridica o casă nouă, tundea iarba, mătura potecile și planta flori adevărate, până și un domn foarte fin ca el putea locui acolo. Așa că se hotărî să cumpere Vila Villekulla.

Se uită de jur împrejur să vadă ce alte îmbunătățiri se mai puteau face. Copacii bătrâni și acoperiți cu mușchi trebuiau tăiați, firește. Cercetă încruntat un stejar cu trunchiul gros și noduros, care își boltea crengile peste acoperișul Vilei Villekulla.

— Pe ăsta-l tai! zise el hotărât.

Fetița drăgălașă cu rochiță albastră, cadrilată, scoase un țipăt:

— Vai, Pippi, ai auzit? zise ea înspăimântată.

Fetița cu părul roșu sărea nepăsătoare șotronul pe poteca dinspre grădină.

— Da, o să tai stejarul ăsta bătrân și găunos! repetă domnul cel fin ca pentru sine.

Fetița cu rochița albastră întinse rugătoare mâinile spre el.

— Nuuu, vă rog, nu faceți asta! zise ea. E un copac atât de bun pentru cățarat. Are și o scorbură în care putem să ne băgăm.

— Prostii! zise domnul cel fin. Doar nu-ți închipui că eu mă cațăr în copaci!

Băiatul cu părul frumos pieptănat se apropie și el. Părea îngrijorat.

— Crește suc în copacul ăsta! spuse el rugător. Și fursecuri cu ciocolată, dar numai joia.

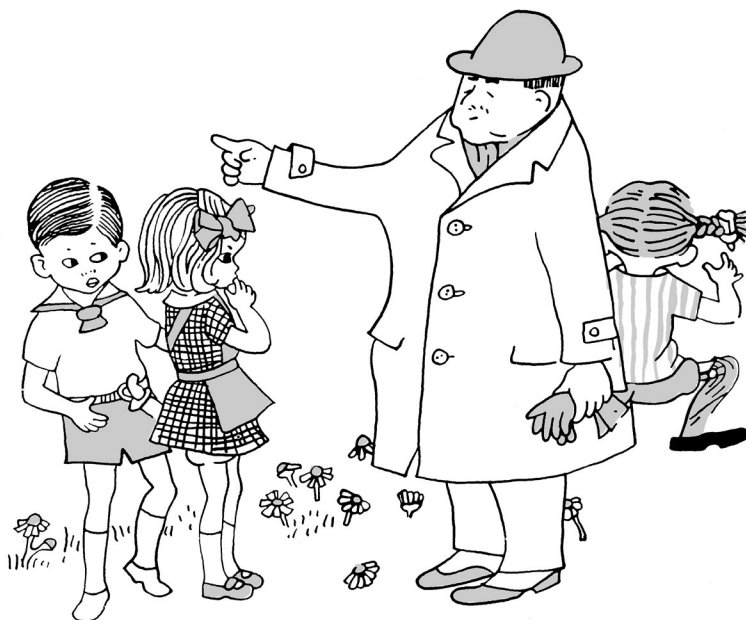
— Măi copiilor, eu zic că ați stat prea mult în soare! spuse domnul cel fin. V-a bătut în cap. Nu c-ar fi treaba mea. Am de gând să cumpăr casa asta. Ia spuneți-mi, unde-l găsesc pe proprietar?

Fetița cu rochiță albastră începu să plângă, iar băiatul cu părul frumos pieptănat fugi spre fetița cu părul roșu, care se juca șotronul mai departe.

— Pippi, zise el, n-auzi ce zice? De ce nu faci nimic?

— Nu fac nimic? se miră ea. Păi eu sar aici până nu mai pot și tu zici că nu fac nimic? Ia sari și tu, să vedem dacă te pricepi mai bine!

Pippi se apropie de domnul cel fin.

— Mă cheamă Pippi Șosețica, zise ea. Ei sunt Tommy și Annika, continuă ea, arătând spre prietenii ei. Te putem ajuta cu ceva? Vreo casă de dărâmat, vreun copac de tăiat sau orice altceva? Zi și te-ajutăm!

— Nu mă interesează cum vă cheamă, zise domnul cel fin. Tot ce vreau să știu e cum dau de proprietarul casei. Vreau s-o cumpăr!

Fetița cu părul roșu, pe nume Pippi Șosețica, se întoarse la șotronul ei.

— Proprietarul e puțin ocupat acum, zise ea, ȗopăind de zor. Absolut colosal de ocupat! adăugă ea, ȗopăind în jurul domnului fin. Da' ia loc și așteaptă un pic, că vine ea negreșit.

— Ea? zise mulțumit domnul cel fin. Proprietarul amărâtei ăsteia de casă este o *ea*? Cu atât mai bine. Femeile nu se pricep la afaceri, să sperăm că mi-o dă pe-o nimica toată!

— Să sperăm! zise Pippi.

Întrucât vreun alt loc unde să poată ședea nu părea să fie pe-acolo, domnul cel fin se așeză cu grijă pe treptele de la intrare. Maimuȗica se plimba neliniștită în sus și-n jos pe balustrada verandeii. Tommy și Annika, cei doi copii drăgălași și îngrijiȗi, stăteau ceva mai departe și se uitau speriaȗi la domnul cel fin.

— Locuiȗi aici? întrebă el.

— Nu, în casa de-alături, răspunse Tommy.

— Dar venim aici în fiecare zi să ne jucăm, spuse Annika timid.

— Mda, o să se termine cu joaca! zise domnul cel fin. Nu vreau să văd picior de copil în grădina mea. Nimic nu-i mai rău decât copiii!

— Așa zic și eu, zise Pippi, oprindu-se din ȗopăit. Toȗi copiii ar trebui împușcaȗi.

— Cum poȗi să spui așa ceva? spuse Tommy indignat.

— Da, chiar ar trebui împușcați. Da' n-avem cum, că altfel n-ar mai crește să ajungă unchiași mici și drăgălași. Și fără ei nu se poate.

Domnul cel fin se uită la părul roșu al lui Pippi și se gândește să se amuze un pic cât timp aștepta.

— Știi care-i asemănarea dintre tine și un chibrit aprins? întrebă el.

— Nu, da' mereu m-am întrebat, răspunse Pippi.

Domnul cel fin o trase pe Pippi tare de-o codiță.

— Și tu, și chibritul ardeți la capăt, ha, ha, ha!

— Și eu care credeam că le-am auzit pe toate câte-s de auzit pe lume! zise Pippi. Cum de nu mi-a dat asta prin cap până acum?

Domnul cel fin o cercetă iscoditor și spuse:

— Auzi, cred că ești cel mai urât copil pe care l-am văzut vreodată!

— Zău? zise Pippi. Că parcă tu ai fi vreo frumusețe răpitoare!

Domnul cel fin păru jignit, dar nu zise nimic. Pippi îl privi gânditoare o vreme, cu capul ușor lăsat într-o parte.

— Auzi, zise ea într-un târziu, știi care e asemănarea dintre mine și tine?

— Asemănarea dintre mine și tine? se miră domnul cel fin. Sper că niciuna!

— Ba da, zise Pippi. Amândoi avem gura mare... mai puțin eu!

Tommy și Annika chicotiră ușor.

Domnul cel fin se înroși ca racul.

— Aha, ești și obraznică! țipă el. Lasă că te-nvăț eu minte!

Întinse un braț vânjos spre ea, dar Pippi se feri. În cli-
pa următoare, dintr-un salt, era sus, în stejarul scorburos.
Domnul cel fin rămase cu gura căscată de uimire.

— Și când începe învățătura de minte? întrebă Pippi,
așezându-se comod pe-o creangă.

— Eu am timp berechet s-aștept! zise domnul cel fin.

— Ce bine! zise Pippi. Că am de gând să stau aici până
la mijlocul lui noiembrie.

Tommy și Annika începură să râdă și să bată din palme.
N-ar fi trebuit să facă asta. Căci domnul cel fin era acum fu-
rios ceva de speriat și, cum nu reușise să o prindă pe Pippi,
o înșfăcă pe Annika de ceafă și zise:

— Lasă că te altoiesc pe tine în loc! Pare că nu ți-ar strica
o chelfăneală nici ție!

Annika nu primise o chelfăneală în viața ei și, de frică, țipă
sfâșietor. Cu o bufnitură, Pippi ateriză din copac. Dintr-un
salt fu lângă domnul cel fin.

— Ba nu! zise ea. Decât să ne luăm la harță, mai bine
te-nvăț *eu* minte!

Zis și făcut. Pippi îl apucă pe domnul cel fin de mijlocul lui gros și îl aruncă în aer de câteva ori. Apoi îl duse pe sus până la mașină și îl trânti pe bancheta din spate.

— Eu zic că lăsăm dărâmatul casei pe altă dată, zise ea. Știi, eu dărâm case o zi pe săptămână, dar niciodată vinerea. Că atunci fac curățenie. Așa că, de obicei, vinerea dau cu aspiratorul în toată casa și sâmbăta o dărâm. Toate la timpul lor!

Cu greu, domnul cel fin se așeză la volan și plecă în trombă. Era și furios, și speriat, și enervat că nu reușise să dea de proprietara Vilei Villekulla. Căci își dorea mult să cumpere casa și să-i alunge de-acolo pe copiii aceia îngrozitori.

În scurt timp, se întâlni cu unul dintre polițiștii orașului. Opri mașina și îl întrebă:

— Mă puteți ajuta s-o găsesc pe doamna care e proprietara Vilei Villekulla?

— Cu mare plăcere! răspunse polițistul.

Apoi sări în mașina domnului celui fin și zise:

— Spre Vila Villekulla!

— Nu, nu-i acolo! zise domnul cel fin.

— Ba acolo-i! stăruie polițistul.

Domnul cel fin se simțea în siguranță cu un polițist alături, așa că se întoarse la Vila Villekulla. Ardea de nerăbdare să discute cu proprietara casei.

— Iat-o pe proprietara Vilei Villekulla! spuse polițistul, arătând spre casă.

Domnul cel fin se uită în direcția în care arăta polițistul. Își duse mâna la frunte și gemu. Căci, pe veranda casei, era fetița roșcată, acea îngrozitoare Pippi Șosețica. Cu brațele ridicate deasupra capului, fetița căra calul. Pe umăr își ținea maimuțica.

— Hei, Tommy și Annika! țipă Pippi. Hai să călărim un pic, până nu apare vreun alt potențial cumpărător.

— Se zice *potențial*, spuse Annika.

— Ea e... proprietara casei? întrebă domnul cel fin cu jumătate de gură. Dar... e doar o fetiță!

— Da, spuse polițistul. E doar o fetiță. Cea mai puternică fetiță din lume! Și locuiește singură-singurică.

Cu cei trei copii în spinare, calul se apropie de poartă în galop. Pippi îl privi de sus pe domnul cel fin și spuse:

— Auzi, a fost hazliu cu ghicitorile alea mai devreme. Mai știi eu una! Care-i diferența dintre calul și maimuțica mea?

Domnul cel fin n-avea niciun chef de alte ghicitori, dar Pippi îl pusese bine de tot la respect, așa că nu îndrăznea să nu-i răspundă.

— Diferența dintre calul și maimuțica ta... Nu știi, chiar nu știi!

— Neee, nu-i ușor deloc! zise Pippi. Hai să te-ajut un pic! Dacă i-ai vedea pe amândoi sub un copac și unul s-ar apuca să se cocoațe, sigur *nu* ar fi calul!

Domnul cel fin apăsă pedala ambreiajului din răspuțeri și plecă de-acolo în mare viteză. Și nu se mai întoarse în orașel în vecii vecilor.